

til at vedtage det Forslag, som er stillet af det ærede Flertal. Jeg maa derfor meget anbefale det ærede Ting, at følge det Mindretal, som jeg her har taget Ordet for og stemme for, at de 50,000 Kr. udgaa, at man bliver fri for dem. Men skulde det ske, at vort Forslag ikke bliver vedtaget — og man har jo set for, at det Mindretal, jeg fører Ordet for, ikke har faaet sine Forslag vedtagne — saa er det min Hensigt derefter at stemme for det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), som indeholder det samme som vort Forslag, nemlig en Udstemning af de 50,000 Kr. Det indeholder noget mere, nemlig ogsaa en Ordtafst, og deri have vi ikke villet tage Del, og min Mening derom er den, at jeg har følt mig sikker paa, at naar vi ville have en forandret Ordtafst uden denne Forhøjelse i Indtægterne, saa havde hverken Flertallet eller Højre eller Regeringen været villige til at forhandle med os; thi det er ikke sandsynligt, at den høje Regering vil gaa ind paa en Ordtafst, naar den ikke samtidig faar en forhøjet Indtægt — det er Pengene, Regeringen vil have; det er Pengene, det ærede Flertal vil bevilge; det er Pengene, der er Pointet i det hele.

C. Hage: Forslaget om en Forhøjelse af Telegramtaksten har samlet et saatalrigt og kompakt Flertal i Udvalget, at der ikke er nogen Sandsynlighed for, at det ikke ogsaa skulde blive vedtaget her i Tinget. Der er derfor efter al Erfaring ikke stor Opfordring til at udtale sig udførligt om dette Forslag, og jeg skulde heller ikke have følt Fristelse dertil, hvis ikke Forholdet var det, at denne Sag, i alt Fald saa langt tilbage, som min Erindring rækker, slet ikke har været Genstand for Drøftelse her i Tinget. Regeringen har Nar efter Nar stillet Forslag om at forhøje den indenrigske Telegramtakst, men i Finansudvalget har der hidtil ikke kunnet samles et Flertal derom, og Sagen er derfor aldrig kommen uden for selve Finansudvalget; her i Tinget har Spørgsmaalet været Genstand for Belysning fra forskellige Sider. Derfor maa det være mig tilladt — naagt Tiden nu er lidt fremrykket — at fremdrage nogle Betragtninger ud over dem, som allerede ere gjorte gældende af det ærede Medlem fra Ringbøbing (S. C. Christensen). Den Side af Spørgsmaalet, der kunde betegnes som den finansiel-politiske, og som Hovedvægten er bleven lagt paa fra det ærede Medlems Side, skal jeg ikke opholde mig synderlig ved. Behandlingen af Finansloven i Nar fra Ud-

valgets Side har faaet en Karakter, der er væsentlig forskjellig fra den, som Finanslovsbehandlingen har haft i de foregaaende Nar. Medens der har været en Række af Nar, i hvilke det syntes, at baade Udvalget og Regeringen kappedes om at aabne saa mange Haner som muligt paa Finansloven for blot at faa Pengene til at strømme ud, er man i Nar i Finansudvalget vendt tilbage til en Behandling, der stærkt minder om Aarene før 1885, da man som bekendt stræbte Finansloven særdeles tæt. Det er derfor lykkes i Nar, i alt Fald paa Papiret, at fremskaffe det Resultat, at der ifølge Finansudvalgets Indstillinger vil fremkomme et Overskud af mellem 3 $\frac{1}{2}$ og 4 Mill. Kr. Dette er jo meget smukt, og det er vel ogsaa som et Led i denne almindelige finansielle Bestræbelse, at dette Forslag for en væsentlig Del maa ses; som den ærede Ordfører udtalte, skulle disse 100,000 Kr., som indvindes ved Telegramtakstens Forhøjelse, tjene til at støtte betrængte Medborgere. Tingen er kun den, at jeg frygter for, at det vil komme til at gaa Finansudvalget efter det gamle Ord: sic vos non vobis, eller som man kunde sige paa dansk: Mennesket spaar, men Finansministeren raader. Hvis den ærede Ordfører kunde garantere os, at disse 100,000 Kr. tillige med de andre Penge, som man i Nar søger at spare, virkelig komme til at gaa den Vej, man har tilsigtet, naa ja! saa kunde man vel mene, at der ikke er synderlig god Grund til at opkræve just dette Bidrag, men man kunde dog i alt Fald søge en Trøst deri, at vi atter vare komne ind i mere forsvaringsmæssige Forhold. Jeg frygter imidlertid for, at det vil vise sig, at hele denne Taktik kun fører til Skuffelse. Dette er dog ikke det, som jeg her skal lægge Hovedvægten paa. Hovedsagen for mig er, at hvis man hovedet vil give sig til at opkræve ny Statter heri Landet, hvis der virkelig er nogen Anledning dertil, saa synes det mig, at det, der her foreslaas, er en meget urimelig og uheldig Skattebæst. Den ærede Ordfører har sammenlignet Telegrafvæsenet med Post- og Jærnbanevæsenet. Medens Postvæsenet, og det samme er heldigvis ogsaa Tilfældet med Jærnbanevæsenet, betaler sig eller giver Overskud, gver Telegrafvæsenet derimod Understud, og dog har Telegrafvæsenet, siger han, ikke den almindelige Betydning for alle Samfundslag som de to andre Institutioner. Jeg indrømmer, at denne Betragtning vilde have nogen Gyldighed, hvis Telegrafen virkelig blev anlagt og drevet i den Hensigt, at skulle betale sig; men det er jo ikke Tilfældet. Telegrafvæsenet er spændt over Landet, fordi det hører med til vor Tids kulturmæssige